

Rättsfallssamlingen

Mål C-469/11 P

**Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE
mot
Europeiska kommissionen**

”Överklagande — Skadeståndstalan — Förkastande av ett anbud som ingetts i ett av unionens anbudsförfaranden — Preskriptionstid — Den tidpunkt då fristen börjar löpa — Tillämpning av tidsfristen med hänsyn till avstånd”

Sammanfattning – Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 8 november 2012

1. *Skadeståndstalan — Preskriptionstid — Den tidpunkt då fristen börjar löpa — Ansvar på grund av en enskild handling — Tidpunkt när de skadliga verkningarna av rättsakten framträder vad gäller den berörda personen — Beaktande av den subjektiva uppskattningen av skadan — Otillåtet*

(Artikel 340.2 FEUF; Domstolens stadga, artikel 46)

2. *Skadeståndstalan — Utomobligatoriskt skadeståndsansvar — Preskriptionstid — Preskription som inte utgör rättegångshinder som inte kan avhjälpas — Tidsfrist som till sin natur är annorlunda än en förfarandefrist — Tidsfristen med hänsyn till avstånd tillämpas ej vad gäller nämnda preskriptionsfrist*

(Artikel 340.2 FEUF; Domstolens stadga, artikel 46.1; Tribunalens rättegångsregler, artikel 102.2)

1. Se beslutet.

(se punkterna 37–42)

2. Till skillnad från förfarandefristerna hänför sig den preskriptionstid som föreskrivs i artikel 46.1 i domstolens stadga för talan mot unionen om utomobligatoriskt skadeståndsansvar – genom att medföra att det inte längre är möjligt att väcka talan – till den materiella rätten. Preskriptionstiden har bland annat till funktion att, å ena sidan, säkerställa den skadelidande personens rättigheter – vederbörande måste ges tillräckligt med tid för att framskaffa de uppgifter som är relevanta för en eventuell talan – och, å andra sidan, förhindra att den skadelidande personen på obestämd tid fördröjer utövandet av denna rätt till skadestånd.

Preskriptionen utgör således ett rättegångshinder som till skillnad från förfarandefristerna inte är tvingande rätt, utan som endast på begäran av svarandeparten medför att rätten att föra ansvarstalan upphör.

Som framgår av artikel 46.1 i domstolens stadga, i vilken preskriptionstidens längd föreskrivs, kan beräkningen av preskriptionstiden endast utgå från strikt objektiva kriterier. Denna beräkning kan inte heller skilja sig åt beroende på om preskriptionsavbrottet beror på att talan väcks eller på att en framställning gjorts dessförinnan. Om tidsfristen med hänsyn till avstånd tillämpades på preskriptionstiden skulle det innebära att preskriptionen inträdde vid olika tidpunkter beroende på om

den skadelidande har valt att väcka talan vid tribunalen eller att dessförinnan göra en framställning hos den behöriga unionsinstitutionen, vilket står i motsättning till det krav på rättssäkerhet som är nödvändigt vid tillämpning av preskriptionstider. Preskriptionstidens längd, vilken föreskrivs i nämnda artikel 46.1, är således inte jämförbar med längden på fristerna för att väcka talan eller överklaga, varför det inte kan hävdas att det är nödvändigt att tillämpa tidsfristen med hänsyn till avstånd på denna preskriptionstid för att säkerställa att den rätt till skadestånd som avses i artikel 340 andra stycket FEUF faktiskt kan åtnjutas.

(se punkterna 52–56 och 58)